

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

PERGAMON: VÄN MED VÄRLDEN

Uppenbarelseboken 2:12-17 • Predikan G8B 2024-06-02 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

När vi nu går vidare till nästa församling som Jesus skriver brev till är det med en ny nivå av allvar. Vi har hittills tittat på breven till församlingarna i Efesos och sedan Smyrna och vi har sett att Jesus skriver brev till sju församlingar i nuvarande Turkiet som ligger i en cirkel, vilket också råkar vara postvägen genom de större städerna i landet. Även om församlingen i Efesos fick kritik för att de övergett sin första kärlek är det brevet ändå skrivet med mycket värme. Jesus introducerar sig som ”den som han som håller de sju stjärnorna och vandrar bland de sju ljusstakarna”, det vill säga, han håller församlingarnas budbärare eller representanter i sin hand och han vandrar bland sina församlingar och förser dem med allt de behöver. Det slår an en ton för resten av brevet.

I brevet till Smyrna introducerar han sig som ”den förste och den siste, han som var död och som lever igen” – vilket är fantastiskt trösterikt eftersom Smyrna var en församling som gick igenom mycket lidande. Jesus signalerar från början att inte ens döden är slutet, tvärtom, att döden är besegrad och ingenting som en kristen behöver frukta.

Men nu kommer vi till församlingen i Pergamon och här är det ett annat tonläge. Jesus introducerar sig som ”han som har det skarpa tveeggade svärdet”. Precis som i alla inledningar i breven till de sju församlingarna är det citat från den uppenbarelse av Jesus som Johannes fick i det första kapitlet. Men detta med det tveeggade svärdet återkommer i Uppenbarelsebokens 19:e kapitel där vi får se Jesus igen. Där får vi se kungens återkomst och i beskrivningen av honom står det bland annat att ”ur hans mun kommer ett skarpt svärd som han ska slå folken med”. Det är ett vapen; ett starkare vapen än världen någonsin skådat. Och det är ett vapen som kommer att användas för att ändra hela världsordningen. Det är en ganska skrämmande introduktion att få i ett brev från allsmäktig Gud.

Det leder oss att förstå att församlingen i Pergamon var i allvarlig fara. Och de lärdomar vi kan dra från denna församling är saker som är skillnaden mellan liv och död också för oss. Så låt oss titta noga på vad det är som händer här och ta det på största allvar.

Jag måste säga att det här är en fråga som berör mig djupt. Kanske innebär det att jag blir extra intensiv, jag vet inte. Jag hoppas i alla fall att det inte ska bli ett hinder för dig att höra det viktiga budskap som Jesus ger till församlingen i Pergamon och därmed också till oss.

Jag lägger upp predikan i fyra punkter. Först kommer vi att titta på verserna 12-13 och se att Jesus berömmar församlingen. Därefter ska vi titta på 14-15 och se att han också fördömer församlingen. I vers 16 har vi en varning och i vers 17 har vi ett löfte. Så: (1) beröm, (2) fördömelse, (3) varning och (4) löfte.

I. BERÖM: HÅLLER FAST

Vi börjar med hur Jesus berömmar församlingen. Hör vad han säger i verserna 12-13,

Uppenbarelseboken 2:12-13 (SFB-15)

12 Och skriv till ängeln för församlingen i Pergamon:

Så säger han som har det skarpa tveeggade svärdet: 13 Jag vet var du bor, där Satan har sin tron. Och du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat tron på mig, inte ens under dagarna då Antipas, mitt trogna vittne, blev mördad hos er där Satan bor.

Pergamon var en stor stad, 120 000 invånare. Det var Mindre Asiens huvudstad, vilket innebar att den förstås var ett centrum för makt och handel. Men detta är antiken, vilket innebär att både makt och handel är intimt förknippat med tillbedjan av olika gudar. Och det här var mycket riktigt en plats dit man åkte för att tillbe de grekiska gudarna. Där fanns ett enormt tempel dedikerat till Zeus. Och en bit bort fanns ett stort och vackert tempel som var dedikerat till Athena. Ytterligare en bit bort fanns ett tempel Dionysios. Men allra mest känt var Pergamon för tillbedjan av den gud som hette Asklepios och också kallades "frälsaren". Han var medicinens och läkekonstens gud. Han porträtterades ofta som en orm, vilket är anledningen till att vi fortfarande har ormar som symboler för sjukvård och medicin.

Detta är antagligen anledningen att Jesus talar om "Satans tron" och "där Satan bor", eftersom Satan också ofta porträtteras som en orm.

Men tillbedjan av Askleipos, den så kallade frälsaren, stannade inte vid att man åkte dit och betalade pengar vid en ormstaty och fick några piller med sig hem. Nej, om man ville bli helad behövde man komma in i templet och tillbringa natten där. Där blev man utsatt för *inkubation*, vilket innebar att man försattes i trans eller någon typ av sömnlignande tillstånd och medan man sov skulle templets många ormar ringla över en och på det sättet hela ens sjukdom.

29 e Kr lät Augustus Caesar dedikerat ett tempel till sig själv i Pergamon, vilket alltså innebar att man tillbad kejsaren som herre och frälsare också här. Den här kejsardyrkan har ni hört om förut vid det här laget. Alla folk som Rom erövrade fick ha kvar sina gudar och sin tillbedjan på det villkoret att de en gång om året också tillbad den romerska kejsaren. Det var inget problem för folken som hade många gudar. Dock var det ett problem för de kristna som inte kan erkänna någon annan än Kristus som Herre och frälsare, vilket innebar att de utsattes för förföljelse.

Sammantaget var Pergamon var en stor och blomstrande stad, fylld av hednisk tillbedjan, där både Caesar och Asklepios kallades för herre och frälsare.

Dessutom hade Pergamon världens näst största bibliotek efter Alexandria i Egypten. 200 000 skrifter. Pergament sägs vara uppfunnet där. Ordet "pergament" kommer från stadsnamnet Pergamon.

Det är till församlingen i den staden som Jesus skriver. Han börjar med att säga att han vet var de bor. Han förklarar att han vet hur det är att kämpa med frestelser från alla håll. Han vet hur vi har det. Han känner till alla mörkrets makter som försöker att ha inflytande på oss. Han känner till hur det är att lida förföljelse på grund av tron på honom.

Det är förstås trösterikt. En av den största sortens tröst i det kristna livet är att kunna säga ”du vet allt om mig. Du vet vem jag är, du vet var jag bor. Du vet vilka mina frestelser är. Du vet vad jag älskar. Ändå älskar du mig.”

Men vi kan inte bara nöja oss med att det fanns ett särskilt tempel som kan kallas Satans tron. Det är så chockerande starka ord. Han säger att de bor där Satan bor. Får man uttrycka sig på det sättet? Ja, Jesus anser uppenbarligen att det är befogat.

När man bor i en stad är det så lätt att man trubbas av i sitt samvete. Man är så omgiven av o gudaktighet att man vänjer sig vid vissa saker.

John Newton bodde i London en tid. Han skrev om det, ”London framstår för mig som ett hav där de flesta kastas runt av stormar och många lider skeppsbrott” (”London appears to me like a sea wherein most are tossed by storms and many suffer shipwreck.”) Han menade vidare att om man ska bo i London behöver särskild nåd för att klara det. Han menar att det krävs en annan nåd för att klara att bo i London mot vad det krävs för att bo på landet.

Det är förstås sant också för oss. Vi behöver en särskild nåd för att bo i den här staden. Det offentliga rummet blir allt mer sexualiserat, och det är en utveckling som går fort. Det språk vi använder blir alltmer brutaliserat och det våld vi bevittnar blir allt grövre. Allt detta återspeglas också i våra sociala medier och i den underhållning vi konsumerar.

Om en person som bott i Göteborg skulle ha flyttat till ett annat land för 20 år sedan och sedan kommit tillbaka det här året skulle den personen troligtvis säga att både den här staden och det här landet är förändrat i grunden.

När man är helt omgiven av en kultur är det lätt att man blir avtrubbad av dess faror. Det är som när man ligger i badkaret. När man först kliver ner tycker man att det är hur varmt som helst, men efter en stund vill man ha det ännu varmare eftersom man vant sig. Vi lever i en kultur där det kan vara svårt att orientera sig eftersom vi vänjer oss och saker förlorar sin anstöt. Så det kan vara värt att fråga sig själv: finns det saker som jag har tolerans för i mitt liv nu som jag inte hade tolerans för för fem år sedan? Har du tränat ditt samvete att ta sig förbi saker som du tidigare inte hade accepterat?

Det betyder inte att du måste flytta härifrån. Jesus uppmanar inte församlingen i Pergamon att flytta. Tvärtom, han berömmar dem för deras trofasthet trots att de lever i en tillvaro som är så farofyllt. Han säger att de som tillhör honom håller fast vid hans namn och inte förnekar tron på honom.

Det är fint! Trots Satans alla frestelser håller de fast vid tron på honom. De har till och med hållit fast till en sådan grad att Antipas gick i döden för sin tros skull. Vi vet inte vem Antipas är. Traditionen säger att han rostades – att han blev lagd på insidan av en bronstjur som man sedan eldade under så att den glödde. Vilket vittne. Vilken trofasthet. När världen satte press på dem visade de sig bestå provet. Må Gud ge kraft också till oss när den tiden kommer.

II. FÖRDÖMELSE: DU HAR NÅGRA

Ändå, trots denna trofasthet och uthållighet på denna svåra plats, har Jesus allvarliga ord av fördömelse till församlingen i Pergamon. Och det gör nästan saken ännu mer skrämmande och allvarlig. Trots deras stora trofasthet svävade församlingen i allvarlig fara, så allvarlig att Jesus hotar med sin muns svärd.

Poängen är att djävulen har mer än ett sätt att attackera Guds folk. I Pergamon hade han förföljt dem – han hade satt yttre press på dem och då hade de bestått provet. Antipas höll fast till slutet och gick i döden för sin tro. Men nu använde djävulen en annan taktik. Istället för att gå på kraft och frontalangrepp så verkar han mer ägna sig åt ett utnöttningskrig (war of attrition) där han långsamt bryter ner församlingens försvar mot synd och världslighet. Det är mycket mer subtilt. Det är att hitta små sprickor i försvaret som till en början tycks obetydliga, men som sedan långsamt vidgas så att till sist nästan vad som helst kan komma igenom.

Det är vad som händer i Pergamon. Å ena sidan håller de fast vid tron på Kristus. Samtidigt pågår något som underminerar allting och som kommer att förstöra allting om det får fortsätta. Så vad är det som pågår? Vi läser verserna 14-15,

Uppenbarelseboken 2:14-15 (SFB-98)

14 Men jag har en sak emot dig: att du har några där som håller fast vid Bileams lära, han som lärde Balak att gillra en fälla för Israels barn så att de åt kött från avgudaoffer och var otrogna. 15 På samma sätt har också du några som håller fast vid nikolaiternas lära.

Bileam och nikolaiterna

Bileam och nikolaiterna. Vilka var nikolaiterna? Inget vet exakt. Det finns en grammatisk koppling mellan verserna 14 och 15. Det verkar som att dessa två grupper egentligen är en. Resonemanget tycks vara att det finns folk hos er som håller till Bileams lära och det är de som i dessa dagar kallas nikolaiter. Det är samma filosofi. Och det faktum att de finns i församlingen är något Jesus håller emot dem.

Så den intressanta frågan är vem Bileam var och hur han attackerade Israel och därmed hur hans beteende attackerar kyrkan idag. Bileam var en märklig blandning av sann och falsk profet, det står om honom i 4 Mos 22. Han hade profetians gåva, men samtidigt var han korruperad. Han hade profetians gåva men han var inte frälst, vilket är en påminnelse för oss att vi inte får blanda samman gåvor med nåd.

Hursomhelst blev Bileam erbjuden mycket pengar av den moabitiske kungen Balak för att förbanna Israel. Bileam, som var en girig man, ville gärna acceptera erbjudandet, men varje gång han försökte att förbanna Israel blev han hindrad och kunde bara välsigna dem. Det var en märklig sak, men Gud grep in på de mest fantastiska sätt. Det var förstås frustrerande för både Bileam och Balak.

Till sist gick Bileam till Balak och sa att han inte kunde förbanna Israel. Men, han hade en plan för hur Balak ändå skulle kunna vinna den seger han så gärna ville ha över Israel. Om det moabitiska folket sänder över sina unga kvinnor så att de israelitiska männen börjar göra omoraliska saker så kommer det ena att leda till det andra. Den ena omoralen kommer att öppna väg för nästa och till sist kommer israeliterna att tillbe främmande gudar. Planen att vinna över folket var alltså att infiltrera dem. Att låta giftet verka inifrån. Att förstöra deras helighet, deras annorlundahet mot alla andra folk.

Men det skulle inte ske över en natt. Det är ett utnöttningskrig. Det var något som skulle ske gradvis. De hade redan försökt med frontalangreppet, det fungerade inte. Nu skulle de smyga in genom bakhjulet och plantera omoral bland dem.

Det här var en plan som fungerade. Det var så Moab besegrade Israel, vilket vi kan läsa om i 4 Mos 31.

Församlingens kallelse till helighet

Varför är den här strategin så förödande för den kristna församlingen? Därför att den är kallad till helighet. Som Guds folk är vi kallade att leva annorlunda de andra folken. Om vi läser kanske framförallt Tredje Moseboken så får vi en förståelse för hur viktigt det här är. Tredje Moseboken är given av Gud till folket som hade blivit befriade från slaveriet i Egypten. Och syftet med den boken är att visa dem hur en sann tillbedjan ser ut.

De hade alltså varit slavar i Egypten i 400 år, vilket vi kan förstå sätter djupa spår i ett folk. I Egypten praktiserade man djävulsk tillbedjan i alla dess former, och det är sannolikt att israeliterna hade tagit intryck av det. Men nu var de befriade så att de kunde fira gudstjänst inför den levande Guden. Samtidigt var de på väg in i Kanaanans land, vilket också präglades av avguderier i många olika former. Så poängen är att de inte ska ta efter Egyptens avguderier. Inte heller ska de ta efter Kanaanans avguderier. De ska vara annorlunda.

Så första halvan av boken handlar om hur folket ska vara rena. Det handlar om att konfrontera synd, att omvända sig och offra rätt offer på rätt sätt för sin renhets skull. Och resten av boken handlar om helighet. Hur folket ska leva sina liv inför en helig Gud. Om och om igen får vi uppmaningen att folket ska vara heliga eftersom Gud är helig.

Mitt i boken har vi det 18:e kapitlet. Jag skulle vilja läsa några verser därifrån.

3 Moseboken 18:1-5 (SFB-15)

1 Herren talade till Mose. Han sade: 2 Säg till Israels barn: Jag är Herren er Gud. 3 Ni ska inte göra som de gör i Egyptens land, där ni har bott. Inte heller ska ni göra som de gör i Kanaanans land, dit jag vill föra er. Ni ska inte vandra efter deras stadgar. 4 Mina domslut ska ni följa och mina stadgar ska ni handla noggrant efter. Jag är Herren er Gud. 5 Ni ska hålla fast vid mina stadgar och lagar, för den människa som följer dem ska leva genom dem. Jag är Herren.

Budskapet är tydligt. Guds folk ska vara annorlunda de andra folken. Men om vi nu fortsätter att titta i texten så ser vi ordet "nakenhet" om och om igen. Sedan talar det om att man inte ska ligga med sin nästas hustru. Inte heller ska man offra något av sina barn åt Molok och inte heller ligga med en man som en man ligger med en kvinna eftersom det är avskyvärt.

Varför säger han allt detta? Därför att det var så de andra folken gjorde! Om det var något som kännetecknade Egypten så var det nakenhet. Detsamma gäller Kanaan. Dessutom offrade de sina barn åt Molok, låg med kvinnor utanför äktenskapet och dessutom män med män. Och så säger Gud i vers 24,

3 Moseboken 18:24 (SFB-15)

24 Ni ska inte orena er med något av detta, för med allt sådant har de hednafolk orenat sig som jag driver bort för er.

Det är en kallelse att vara annorlunda – framförallt när det gällde deras sexualmoral, men i många andra områden också. Gud säger om och om igen att de har blivit befriade från sådana saker. Därför ska de inte gå tillbaka till samma destruktiva beteende.

Djävulens utnöttningskrig

Det är därför Bileams lära är så allvarlig. Djävulen försökte med förföljelse, men när det kom tryck utifrån visade församlingen sig vara trofast. Men att följa Bileams lära är att hålla fast vid allting utom möjligtvis Bibelns sexualetik. Den behöver vi inte ta på så stort allvar. Djävulen har inte upphört att söndra, nej, han arbetar oerhört framgångsrikt att infiltrera församlingarna med omoral och korruption. Han bedriver utnöttningskrig.

En båt är gjord för vatten. När båten ligger i vattnet är den i sin naturliga miljö, det är vad den är byggd för. Men om båten tar in vatten är den i stor fara. Då måste något göras. Det var problemet med församlingen i Pergamon. Den var i världen, och det är helt i sin ordning. De hade till och med Antipas som led döden för sin tros skull. Men problemet var att ett antal personer i församlingen hade börjat anamma världens tänkesätt. Vatten hade börjat komma in i båten.

Om vi tittar ut över den svenska kristenheten idag ser vi en kyrka som arbetar så hårt man kan för att vara så lik världen som möjligt istället för att följa Guds uppmaning till helighet. Man satsar på sentimentalitet; på känslomässiga upplevelser och underhållning snarare än tillbedjan som regleras av Guds ord.

Pragmatism

Hur kunde vi hamna här? När vi läser i Tredje Moseboken ser vi ju att själva poängen med boken är raka motsatsen till vad kyrkan vill vara idag. Guds design, hans tanke med sitt befriade folk är att de ska vara annorlunda mot det som karaktäriserar världen. Vi gör inte vad de gör. Vi tänker inte som de tänker. Vi talar inte som de talar. Ändå är vi här, och lyssnar på församlingar och samfund som på allvar föreslår att man ska välsigna det som Gud uttryckligen säger är avskyvärt. Har de inte läst i Jakobs brev 4:4 att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Eller Första Johannesbrevet 2:15 att om någon älskar världen så finns inte Faderns kärlek i honom?

Så hur kunde vi hamna här? En stor och avgörande faktor är att vi har kompromissat tilliten och troheten till Guds ord för att istället använda olika knep för att få våra församlingar att växa. Vi kallar det för pragmatism. Pragmatism är den filosofi som säger att en metod eller en idé verifieras i dess konsekvenser. Det vill säga, om något ger de resultat jag vill ha så är det bra. Det är oerhört utbrett i den svenska kristenheten. Man bekymrar sig inte så mycket om vad Bibeln säger, om något ger resultat så är det den metoden man ska använda. Därför blir det ofta en fråga om siffror att bedöma en församlings framgång. Om den lyckas samla stora skaror måste det vara en bra församling, vilket ju är helt befängt.

Men det är inte bara befängt, det ligger också svindlande nära utilitarismen, som är en filosofi som bedömer en handling utifrån vilken nytta man anser att den gör. Vilket är en genomhednisk filosofi som är helt frikopplad från alla eviga värden. En människa är till exempel bara värd antingen den lycka den ger åt andra eller den nytta den kan göra för samhället. Därför kan ett barn som växer i sin mammas mage dödas om mamman önskar det, ja, man kan döda alla människor, både födda och ofödda som man anser inte vara till nytta för andra. Enligt utilitarismen har en människa inget värde i sig själv. Att detta är tänkesätt som kyrkan har anammat är inget annat än chockerande och ett kraftfullt exempel på hur världens tänkesätt infiltrerar och totalt oskadliggör Guds församling.

Det är den här mekanismen Jesus vänder sig emot när han säger att han har något emot församlingen i Pergamon. Satan har lyckats infiltrera församlingen. Båten tar in vatten.

Kyrkofadern Irenaeus skrev om nikolaiterna att ”de lever liv av ohämmad njutning, hänger sig själva åt nöjen som getter och lever ett liv i självupptagenhet.” (”They live lives of unrestrained indulgence, abandoning themselves to pleasure like goats, leading a life of self-indulgence.”)

III. VARNING

Det leder oss till den tredje punkten, som handlar om den varning som Jesus ger. Vers 16,

Uppenbarelsboken 2:16 (SFB-15)

16Vänd därför om! Annars kommer jag snart till dig och strider mot dem med min muns svärd.

Han uppmanar församlingen att vända om. Att sluta kompromissa med världen. Att sluta tolerera saker som Gud säger är avskyvärt. Att börja hålla sig till det Gud säger är rent och rätt och gott.

Vad innebär det för församlingen i Pergamon som har släppt in människor som för in dessa splittrande läror? Vad innebär det för vår kristenhet idag?

Det enkla svaret är att församlingen både där och då och här och nu måste lära sig att praktisera biblisk församlingsdisciplin. Att i kärlek konfrontera de personer som säger sig vara kristna och som påstår sig vara befriade ut ur världen men som ändå fortsätter att leva på samma sätt som världen lever. Och om de inte vill omvända sig och leva som Bibeln lär måste vi ta in allvaret i ordet ”annars”. Annars kommer han att strida mot dem med det svärd han kommer att använda för att slå folken. Om församlingen vägrar praktisera församlingsdisciplin kommer Jesus att göra det på den yttersta dagen. Församlingen har att välja: vän med världen eller vän med Gud.

I den belgiska trosbekännelsen från 1561 talar man i den 29:e artikeln om vad som kännetecknar och urskiljer en sann församling från alla sekter i världen. Man nämner tre kännetecken: den rena förkunnelsen av evangeliet, en ren förvaltning av dopet och nattvarden och slutligen att den praktiserar församlingsdisciplin för att korrigera fel. Sedan finns det flera trosbekännelser efter denna som slår ihop de sista två eftersom en ren förvaltning av dop och nattvard och en rätt församlingsdisciplin syftar till samma sak, nämligen att kämpa mot synden och hålla medlemskapet meningsfullt.

Poängen är att en kyrka som inte kämpar mot synd inte kan kallas för en sann kyrka. Det betyder förstås inte att någon kyrka är syndfri. Det är inte heller det som är poängen. Poängen är att om vi inte tar kampen mot synden på allvar så kommer det att korrumpas församlingen och i slutänden bli vår död och eviga fördömmelse. Därför varnar Jesus församlingen och kallar den till omvändelse.

IV. LÖFTE

Men texten fortsätter, tack och lov. Den avslutas med ett löfte i vers 17,

Uppenbarelsboken 2:17 (SFB-15)

17Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! Den som segrar ska jag ge av det dolda mannat. Och jag ska ge honom en vit sten, och på stenen är skrivet ett nytt namn som ingen känner utom den som får det.

Han ger ett löfte till ”den som segrar”, det vill säga till den sant troende. Till den som håller fast vid Kristus, till den som håller blicken fäst på honom, han ska få ”det dolda mannat” och ”en vit sten”. Vad innebär det?

Det dolda mannat

Det dolda mannat är inget annat än Kristus själv. Han är livets bröd. Han är den förhårligade frälsaren som är mer än bröd. Han är vår mat. Han är vår styrka. Han är den mat genom vilken vi lever från dag till dag. Han är den som ger frid och syfte och glädje och mening. Den som vill vandra med honom och som håller fast vid honom kommer att få daglig föda och glädje i överflöd. Han kommer att få liv och näring av Kristus själv.

En vit sten

Den vita stenen är något som förbryllat predikanter och forskare genom kyrkans historia. Det finns många olika förslag på vad den här stenen skulle kunna känneteckna, men det finns tre som återkommer oftare än andra och jag tycker att alla tre verkar rimliga.

1. Rättfärdiggörelse

Dels kan den vita stenen handla om rättfärdiggörelse. När en domare skulle tillkännage en dom använde han antingen en svart sten eller en vit sten. Om han tog fram den vita stenen och räckte den till den som stod anklagad innebar det att den tilltalade var fri. Det fanns inte längre någon fördömelse för honom. Men om domaren tog fram den svarta stenen och gav den tilltalade så innebar det fördömelse och straff.

Här har vi en bild av evangeliet. Jesus säger: till de som övervinner, de som visar med sitt liv att de har förklarats rättfärdiga, dessa ska jag bekräfta med den helige Ande och tala till dem att all deras synd har tagits bort. De har tvättats vita i Lammets blod. Det handlar om rättfärdiggörelse och förlåtelse. Tänk att vår himmelske Fader har sträckt sig mot oss och räckt oss en vit sten för sin älskade Sons skull, och han har gett den till dig genom den helige Ande så att du kan ropa ut att du har tvättats ren. Din synd har lyfts av dig och den finns inte längre mer.

Vänner, en av de största välsignelserna vi kan tänka oss är att ha ett rent och blankt blad inför Allsmäktig Gud. När du sätter ditt hopp och din tro och förtröstan till Kristus får detta rena blad. Vilken välsignelse det är. Inget mellan Gud och dig. Inga hemligheter, inga synder. Allt har tvättats bort i Kristi blod.

2. Seger och ära

En annan innebörd av den vita stenen handlar om seger och ära. I både Efesos och Aten och på många andra ställen arrangerade man stora idrottstävlingar, som de olympiska spelen. Under antiken verkar det som att man använde en vit sten ungefär som vi använder en guldmedalj. Den som hade vunnit fick en vit sten som symbol på deras seger. Dessutom lär det ha stått segrarens namn på stenen så att stenen också fungerade som inträdesbiljett för segrarnas festmiddag efteråt.

Vad Jesus säger är att när vi vandrar med honom genom hans nåd så finns det en försmak av ära och härlighet redan nu. Det finns indikationer till att vi en dag ska få ta emot den yttersta segern, att vi en dag i härlighet ska få ta emot den vita sten på vilken det är skrivet ett namn som ingen utom han känner till. Den är en biljett in i härlighet, den som leder oss in i de himmelska palatsen för att alltid vara tillsammans med vår frälsare.

3. Intimitet

Den tredje innebörden handlar om intimitet. Texten talar om ett nytt namn som ingen känner till utom Kristus och den som får det. Jesus känner sina får och kallar dem vid namn. Han har ett eget namn, en sorts kärleksnamn, för varje troende. Han har gett sitt liv för dig och öppnat himlens dörrar för dig. Men han har också gett dig ett nytt namn som ingen annan känner till.

Han har ett sätt att identifiera sig själv med hela församlingen som kollektiv. Hela församlingen tillsammans kallas för Kristi kropp. Men här får vi se hur varje individ har en särskild betydelse för honom. Han ger en vit sten med ett nytt namn. Han känner dig bättre än du känner dig själv. Han känner dig som ingen annan. Han är den fullkomliga frälsaren och han ger dig ditt rätta namn.

AVSLUTNING

Där har vi Jesu beröm, hans fördömelse, hans varning och hans löfte till församlingen i Pergamon och därmed också till oss. Låt oss drabbas av allvaret här, att inte bara berömma oss för våra segrar utan samtidigt också vara vaksamma och hålla oss nära Guds ord så att djävulen inte får något tillfälle. Vi vet att det finns en lön som övergår allt vi kan önska eller ens tänka. Kristus själv är vår lön och en dag ska vi få se honom i härlighet.